

Finland, Hamina.

Woensdag 31 maart, 22.00 uur.

Een lichte trilling van de startende scheepsmotoren kondigt het naderende vertrek aan uit Hamina. Twee machtige motoren komen tot leven. De komende tien uren zullen ze ons naar Hanko, een andere Finse haven voorstuwen. Een Finse loods zal ons

tussen de eilandjes door loodsen tot we de hoofdvaarroute zullen bereiken.

Vanaf zaterdag vaar ik al mee op de Pulpca. Vanaf Antwerpen, door de Westerschelde, de Noordzee op, via het Kielerkanaal door de Oostzee naar de Finse Golf. Als ik hoor hoe kapitein Jos van Houten over haar spreekt, dan is de Pulpca een sterke vrouw met vele mogelijkheden, maar die ook erg gevoelig is. Als hij al pratend over zijn vrouwtje in vervoering geraakt vraag je jezelf af waarom iemand popster of president zou willen worden. Alleen een plaatsje in de hemel is misschien nog iets beter dan bemanningslid zijn van de Pulpca.

Ondertussen wenste vrouwe Pulpca zich statig in beweging te zetten. Omdat ik elke seconde van deze reis van een week bewust wenst mee te maken zit ik voor de geopende patrijspoort, genietend van de beelden en geluiden die daar mij bereiken. Als de kapitein ook maar een beetje gelijk heeft in zijn tot ode verworpen betoog, en ik de opsomming van de eigenschappen van de Pulpca vrij mag interpreteren, moet dit schip wel ontstaan zijn tijdens een oerknal; met alle respect voor de Poolse scheepsbouwers, maar dit gaat hun vakmanschap te boven.

Het monotone zachte gegrom van de twee Wärtsilä motoren willen mij in slaap doen vallen; mijn hut als een soort baarmoeder, veilig beschermd. Het geruis van het zeewater komt door de geopende patrijspoort naar binnen, samen met de frisse zeewind. Het zal niet lang meer duren of de slaap zal me overmannen, in de schoot van vrouwe Pulpca.

